

DESPRE FĂGĂDUIELI ȘI DARURI

Ce e în mână nu e minciună.
Decât o mie de vrăbii pe gard mai bine una-n mână.
Decât la anul un bou, mai bine azi un ou.
Că
La anul, or armăsarul, or samarul.
Decât doi „ț-oi da“, mai bine un „na“.
Tragi nădejde ca spânul de barbă.
Cum a zis o fată:
Până nu m-oi vedea cununată, nu mă țiu că sunt măritată.
Că
Eu de făgăduieli am o ladă îndesată cu genuchele.
E o vorbă:
Caprelor, mugurul ala voi o să-l mâncați.
Și
Trăiește, murgule, la Paști iarbă verde să paști.
Decât în fața ariei, mai bine în capul locului.
Că
Făgăduiala dată e datorie curată.
De aceea
Nu făgădui ce nu poți împlini.
Că
Pe unde iese cuvântul, iese și sufletul.
Să nu fie vorba aia:
Un înțelept făgăduiește și un nebun trage nădejde.
Că
Un nebun aruncă o piatră în gărlă și o mie înțelepți nu
pot să o scoată.
Numai miere zicând, gura nu se îndulcește.
Vorba asta e de când cu moșii putrezi.
Dar la dar merge și cinstea împrumut.

Ce ție nu-ți place, altuia nu face.
Însă
Măgarul de dar nu se caută pe dinți.
Iar
Darul nemulțămîntului se ia.

POVESTEA VORBII

Spun că un sultan odată, care des tiptil umbla,
Ieșind la marginea mării, spre a se mai preumbla,
A văzut aci pe unul șezând și pește undind,
Și de curiozitate aproape de el viind,
Începu să-și facă vorbă și ceva a-l întreba,
Zicând: - Prietene, prins-ai vreun peștișor, au ba?
Răspunse el: - „Slabă viață, târța-pârța, mai nimic“
Vro câteva fâțișoare, după proverbul ce zic:
„Oaspătul nu mănâncă ce gândește, ci mănâncă ce găsește.“

Și

„Cine n-are frumos pupă și mucos.“
„De pofta fragilor mănâncă frunzele.“
„Mănâncă gheorghinele și îngână măslinile.“
Văzându-l sultanul golan și cu curaj răspunzând,
Îi plăcu să mai vorbească și îl întreabă, zicând:

SULTANUL

De unde ești?

PESCARUL

De unde mi-e nevasta.

SULTANUL

Din ce țară? Care ți-e patria?

PESCARUL

„Patria omului este acolo unde-i e bine.“

SULTANUL

Ai copii?

PESCARUL

„Unul în poale și altul în foale.“

SULTANUL

Ai vro stare?

PESCARUL

Proverbul îmi e dovadă:

„Ce e pe mine ș-în ladă.“

SULTANUL

De ce ești sărac?

PESCARUL

„Sunt sărac pentru că nu sunt bogat.“

SULTANUL

Cum trăiești?

PESCARUL

„Te uită în față și mă-ntreabă de viață.“

SULTANUL

Ești nenorocit?

PESCARUL

„Norocul se ține după mine ca pulberea
după câine.

SULTANUL
Mai ai acasă vreun ajutor?
PESCARUL
„Numai eu sunt topor de oase.“
SULTANUL
Sărac ești de fel, ori scăpătat?
PESCARUL
„Dacă tatăl meu a fost domn și eu
nu sunt om, ce folos?“
SULTANUL
Te văz scăpătat și nu te plângi.
PESCARUL
„Cine cade de sine nu plânge.“
„Omul singur ceea ce-și face, niminea
nu i-l poate desface.“
SULTANUL
„Copilul până nu plânge, muma țâță nu-i dă.“
PESCARUL
„Până vine cheful bogatului, iese
sufletul săracului.“
Că
„Sătul la flămând nu crede.“

Atuncea zâmbind sultanul și haz de dânsul făcând,
Scoase din sân portofeiul și scriind i-a dat, zicând:
- Na acest bilet și dute la vizirul mai curând,
Ca să-ți dea lei una mie și nu sta, vreme pierzând.

Luând pescarul biletul, atuncea el a văzut
Că a vorbit cu sultanul și nu l-a fost cunoscut.
Sărmanul de bucurie rămâind în loc uimit
Târziu ș-a adus aminte că nici nu i-a mulțămîit.
Deci alergă într-un suflet, inima în el săltând,
Numaidecât la vizirul a ajuns nepricepând;
Intră, îi dete biletul și vizirul îl citi,
Și numărând lei cinci sute că să ș-î ia îl pofti.

Că
„Cine împarte parte-și face.“
Și
„Din gura lupului anevoie scoți întreg.“
Văzând că nu-i dă pe toți îi zise: - Apoi ce fel?
Nu scrie să-mi dai o mie? De ce-mi dai mai puțin?
Vizirul cu necaz zise: - Și ce, nu te mulțămesti?

I-ai dat cu împrumutare și nu vei să-i priimești?
Și porunci să-l împingă pe ușă cum a venit,
Zicând: - Nu-ți dau nici pe aști, dacă nu te-ai mulțămîit.
Și cu câtă bucurie când venea a alergat,
Cu atâta întristare la casa lui a plecat.
Întâi îi părea că zboară și de pământ n-atingea,
Ș-acum parcă-l încârcase cu plumb, așa-ncet mergea;
Se ducea și drumul parcă tot mereu i se lungea,

Ca când cineva din spate-i să atârna ș-îl trăgea.
Dacă ajunse acasă, se trânzi, șezu oftând,
Și nevestii sale spuse toată-ntâmplarea de rând.
Ea cum auzi îndată asupra-i s-a necăjit
Ș-începu să-l ocârască, la gură cum i-a venit,
Zicând: - O, om făr' de minte! o, om ticălos și prost!
Cum lăsași darul din mână, măcar oricât să fi fost!
Nu vezi că n-ai cinci parale, la copii pâine să iei,
Și n-ai avut mulțămire că-ți da cinci sute de lei?

- Nevastă! lasă-mă, - zise - mi-ajunge necazul meu,
De-mi va ajuta norocul, acei bani tot îi iau eu.

NEVASTA

„Departa griva (nume de câine) de iepure.“
„A zburat o dată de la mână, s-a dus.“
„Tragi nădejde ca spânul de barbă.“
„Săracul de ce e sărac? că n-are minte în cap.“

PESCARUL

Nevastă! „Taci, să tac.“
„La cuptorul cald puține lemne trebuieșc,“
Nu ațâța foc peste foc.

Că

„Îmi ajunge mie necazul care îl am.“
„Nu-mi tot îndruga la verzi și uscate.“
„Ce tot tai dracului bureți?“
„Hor, hor, hor, pentr-o coadă de topor,“
„Joacă ursul la cumătru, vezi să nu vie și la noi,“
„Vezi-ți de furcă și de călți.“
„Nu-mi aprinde paie în cap.“

Că

„Omul zice și isprăvește.“
Iar nu
„Toată ziua clanța-clanța din gură.“
„Ce am avut și ce am pierdut?“
„Din vânt a venit, în vânt s-a dus.“
Cu toate aceste
„Am nădejde la Dumnezeu.“

„Dumnezeu nu lasă pe om“
„După întristare vine bucurie.“
„După ploaie trebuie să răsără soare.“
„Necazul e de la dracu.“

Pescarul d-alde aceste după ce multe a spus
A doua zi dimineață iar să undească s-a dus.
Deci când trecu vreme multă și când toate s-a uitat,
Iată iar tiptil sultanul a ieșit la preumblat,
Care vâzând pe pescarul și zicându-i „merhaba!“
Iarăși ca și mai-nainte începu a-l întreba:

SULTANUL

Ai prins, prietene, ceva?

PESCARUL

„Pe câți i-am prins, nu îi am,
pe câți nu i-am prins, îi am.”
(El vorbea de păduchi.)

SULTANUL

Ce ai zis?

PESCARUL

„Pentru o babă surdă, popa
nu toacă de două ori.”

SULTANUL

Scump ești la vorbă.

PESCARUL

„Vorba puțină și mâncarea puțină
niciodată nu strică pe om.”

Că

„De multe ori tăcerea e mai
bună decât răspunsul.”

SULTANUL

Socoteam că-i fi murit.

PESCARUL

„Banul roșu nu se pierde lesne.”

Și

„Câinele de stârvuri nu moare.”

SULTANUL

Mă cunoști?

PESCARUL

„Nu e numai un câine scurt de coadă.”

SULTANUL

Așa vorbești la un om de treabă?

PESCARUL

„Gura mai lesne vorbește adevărul decât minciuna.”

„Numai cu un găinaț de cioară marea nu se spurcă.”

SULTANUL

Nu îți minte că am mai vorbit amândoi?

PESCARUL

„Ochii ce nu văd se uită.”

SULTANUL

Nu-mi dăruiești un pește?

PESCARUL

„Cine cere nu pierde, dar nici nume bun nu are.”

Însă

„Ceri la văduvă bărbat și ea îi duce dorul.”

„Degeaba n-a dat nici mama tatii.”

SULTANUL

Să îți-l duc acasă.

PESCARUL

„Nu dai eu izmene pe călător.”

„Nu-mi spune la palavre de aste.”

„La grădinar crăstăveți să nu vinzi, că inima lui e acră de ei.”

„Tu unde aduni surcele, eu am tăiat nuiiele.”

SULTANUL

Mă faci dușman.

PESCARUL

„Ce mai jaf în ciuperci.“

Ce?

„O să-mi iei boii, să mă lași cu caru-n drum?“

„Știu că n-o să beau bragă cu tine.“

Și

„N-o să cînte cocoșul meu pe gardul tău.“

SULTANUL

Poate să mori din mînă unui dușman.

PESCARUL

„O dată o să mor, n-o să mor de două ori.“

„Și d-oî muri, nu o să dea cu tunul pentru mine.“

SULTANUL

Nu-ți place să trăiești?

PESCARUL

„Nici n-am la ce muri, nici la ce trăi.“

„Mîngâierea săracului e moartea.“

SULTANUL

„Omul cât de rău să trăiască, tot nu se îndură să moară.“

„Se hârșiește cu necazurile.“

Și

„Se învață ca viermele în hrean.“

PESCARUL

„La orașul ce se vede, călăuză nu trebuie.“

„Mi-am văzut visul cu ochii.“

„Mi-a trecut făina prin traistă.“

„Ce-a fost verde s-a uscat, ce-a-nflorit s-a scuturat.“

„De acum înainte nu o să mai fac boi bălțați.“

„Tot alba (călușa) în doi bani,“

„Tot două oale-mi fierb, una seacă ș-altă goală.“

„Destul am fost topor de oase.“

SULTANUL

Vrei să te dăruiesc cu ceva?

PESCARUL

„Întrebi pe bolnav: vrei să-ți dau pernă?“

„Numai bolnavii se întreabă.“

Dar

„E rău când aștepti de la mâna altuia.“

Că

„Bogatul mai tare se plînge decât săracul.“

„Până a geme boii, scârțâie carul.“

SULTANUL

„Numai un cerșetor de ar fi, toți cu zahar l-ar hrăni.“

În sfârșit, văzând sultanul că nu-l cunoaște defel,

Scrise un bilet și iarăși dându-l a zis către el:

- Na această hârtiuță, mergi la vizirul cu ea

Și de la dânsul acuma lei tocmai două mii ia.

Săracul pescar atuncea pe sultanul cunoscând

Căzu, sărută pământul, multe mulțămiri zicând.
Sultanul însă cu vorbe d-aste era-ndestulat
Și nici stătu să-l auză, ci îndată a plecat.
Deci plecă iarăși pescarul, biletu-n mână ținând,
Făcând în capul său planuri și întru sine vorbind:
„Acum pe toți banii iarăși nedându-i de voi vedea,
O să-ncep cu rugăciune să-l înduplec să mi-i dea,
C-atunci i-am cerut cu zorul și d-aia s-a supărat.“
Și gândind la d-alde aste, a și ajuns la palat.
Dând vizirului biletul, el tăie iarăși din ei
Ș-îi numără înainte numai o mie de lei.
El văzând că îi oprește jumătatea banii iar,
Începu ca să se roage să-i mai dea ceva măcar:
Să-i facă Dumnezeu parte de orce să va ruga,
Să-i dea sănătate, zile și altele îndruga.
Vizirul, vorbe d-aceste nevrând nici a auzi,
L-a dat pe bete afară ca ș-în ceealaltă zi,
Zicând: - Pe sărac d-aceea nu-ți vine să-l miluiești,
Să-l scoți din noroi afară, ci încă să-l îmbrânțești;

Îi dai lui banii cu pumnul și nu poți să-l mulțămești,
Din pepenii tăi te scoate, de îți vine să plesnești.

Pescarul iarăși, săracul, văzându-se izgonit,
Îi venea să se omoare ca un deznădăjduit.
Merse, spuse iar nevestii, ea iarăși a început
Să-l certe, să-l ocârască, cu câte s-a priceput,
Nerod, nătărău făcându-l, nătăfleț, guguman prost,
Și că vorba bătrânească adevărată a fost.

Adică:

„De puțin cine nu se mulțămește,
Nici de mult nu se învrednicește.“

Și

„Nemulțămîtilui i se ia darul.“

Îi zise el: - Nevastă!

„Nu mă călca pe colțul ișlicului.“

„Cinste la cinste merge, și darul împrumutat.“

„O mână spală pe alta și amândouă obrazul.“

„Îmi zici hârb, îți zic ciob.“

„Îmi zici urâtă, îți zic slută.“

„Tu nu știi pe unde se udă găină.“

„Sfatul muierii muierilor folosește.“

„Maimuța e tot maimuță, de i-ar fi sfatul aurit.“

„Am eu glagole în cap.“

„Nu mă învăța să-mi înec copiii.“

„Înveți pe dracu să dea cu pușca.“

„Toată ziua gâra-mâra.“

„Ești un drac împelițat.“

Dar

„Asta e boală cu leac, am eu de cojocul tău ac.“

Deschide ochii, că,

„Cât sunt de necăjit, să dau cu cuțitul în mine, sânge nu iese.“

MUIEREA

„Fiebe sângele în tine ca într-o coajă de rac.“
„Bun de gură, rău de lucru.“
„Cu suflet viteaz și cu trup leneș.“
„Viermii te mănâncă de viu.“
Nu-ți vezi casa?
„Când malai are, sare n-are; când sare are, malai n-are.“
„Îți ghiorăiesc mațele de foame.“
„N-ai o para chioră și lenea te doboară.“
„Am ajuns de poveste-n țară.“

BĂRBATUL

„Cine râde gura-și întinde.“
„Gura lumii numai pământul o astupă.“
„Nu o să îndreptez eu lumea cu umărul.“
„De poale ridicate nu râde nimeni, ci de poale călcate.“

MUIEREA

„Întrebă pe leneșul să te învețe minte.“
„Ț-ai întins vrejul ca dovleacul și-ai umplut lumea
de crastaveți.“

BĂRBATUL

„Tronc Marico!” (Așa o chema.)
„Lovește-mă, lele,-n spate, să-ți dau un bulgăre de iască.“
„Se lovi ca nuca în perete, ca mireasa la moară
și ca musca în lapte.“
„Unde dai și unde crapă!“
„Na-ț-o frântă, că Ț-am dres-o.“
„Vorbă să fie, dă-mi o lulea de tutun, că bâlci se face.“
„Ai vorbit de te-ai prăpădit.“

MUIEREA

„Și eu acătare poamă nu sunt, dar nici fiice
pasere nu mă mănâncă.“
„Soarele să-mi fie bun, luna să o mănânce vârcolacii.“
„Câinele nu fuge de codru, ci de ciomag.“

BĂRBATUL

„Mi se aprind călcâiele de doru-ți.“
„De dragă ce-mi ești, te-aș bagă de păr în sân.“
„Lac să fie, broaște multe.“
„Mumă și tată nu găsesc, dar muieri câte voiesc.“
Pe muierie în toată viața o porți în spinare și o dată să o
lași jos, iar ea să vaietă că a ostenit.“

Povestea ăluia:

„Câte belele, câte bube rele, tot în capul nevastii mele.“

Aceasta zicând îndată undișoara lui își ia
Și ca și până acuma pleacă la mare cu ea,
Zicând: - Asta mi-a fost soarta, geaba umblu eu să scap,
Trebui să trăiască omul cum i-o fi scrisă la cap!
Așa undind totdeauna și vreme multă trecând,
Ieși iar tiptil sultanul, și-încoaci-încolo umblând,
Zări aci pe pescarul și iar veni lângă el.
Stând: - Colai ghele, îi zise. El: - Colai se, senda ghel!

SULTANUL

Au nu e lesne?

PESCARUL

„Lesne, pune viță și bea vin.“

Sau:

„Ară, macină, mânâncă.“

SULTANUL

Vrednic ești!

PESCARUL

„Apa o beau pe picior, ca o pasăre din zbor.“

„Gândești că e floare la ureche.“

Să

„Cauți acul în caru cu fin.“

Adevărat,

„Lesne a băga în urechile acului când vezi.“

SULTANUL

Nu ne potrivim la vorbă.

PESCARUL

„Cei ce se potrivesc lesne se împrietenesc.“

SULTANUL

Mi se pare că te cunosc.

PESCARUL

„Mi se pare, poate, o fi și vom vedea,
sunt toate sor cu minciuna.“

SULTANUL

De nu te cunoșteam, nu veneam la tine.

PESCARUL

Adevărat,

„Fiecare unde cunoaște, acolo trage.“

Adică:

„Omul trage la om și dobitocul la dobitoc.“

SULTANUL

Îți sunt prieten.

PESCARUL

„Prietenul omului este punga cu banii și sacul cu mălaiul.“

Povestea ăluia:

„Cu rudele să bei și să mânânci, daraveră să n-aibi.“

SULTANUL

Poate că ai gândit că o să-ți cer vreun pește?

PESCARUL

„Și pisicii îi place peștele, dar când trece puntea închide ochii.“

SULTANUL

Să n-ai grijă, nu-mi place.

PESCARUL

„Pisica unde n-ajunge zice că pute.“

SULTANUL

Cum văz, ești sărac!

PESCARUL

„Bani au și țigani.“

Dar și
„Vasului gol toți îi dau cu piciorul.“
Și
„Nu e mai grea boală decât pungă goală.“

SULTANUL

Eu îți sunt voitor de bine.

Și
„Îmi vorbești una de la răsărit și alta de la apus.“

PESCARUL

„Cunosc de care pomană mă îngraș eu.“
Deci văzând iarăși sultanul că necunoscut a fost
Și îi vorbea după haine, cum și era-mbrăcat prost,
I să făcu iarăși milă, văzând că e tot golan,
Fără a ști că vizirul nu i-a dat măcar un ban,
Gândea în sine că poate o fi fost cumva dator,
Ori a întâmpinat alte, ca un sărac muncitor.
Socotind aceste, scoase o hârtie din sânet
Și scriind într-însă zise: - Na, îți mai dau un bilet;
Aici scriu către vizirul ca să-ți dea trei mii de lei,
Aleargă acum îndată și numaidecât să-i iei;
Dar să nu te văz și-al' dată trențeros ca pân-acum,
Îngrijește de te-mbracă, că nu-ți mai dau nicidecum.
El văzând că e sultanul căzu iarăși la pământ
Și i-a fost frică să zică de vizirul vrun cuvânt,
Ci ducându-se la dânsul, să tacă a hotărât,
Să nu-i zică nici o vorbă, de îi va da orșicât.
Intră, îi dete biletul, stătu căutând smerit;
Vizirul își știa treaba, că după ce l-a citit,
Îi opri ca și-înainte iar jumătatea din ei
Ș-îi dete, adică, numai o mie cinci sute lei.
Pescarul cu bucurie banii-n căciulă trăgând,
Începu să-i mulțamească, vorbe multe îndrugând;
Dar când să gătea să iasă vizirul l-a-ntors din drum,
Zicând: - Vezi, așa te-nvață, iar nu ca până acum;
O para chiar să-ți dea omul de pomană, ești dator
Să o iei cu bucurie și să fie mulțămitor;
Cât scria-ntâi să-ți dau ție? El iar: - Una mie de lei.
Vizirul: - Cât al doilea? El iar: - Două mii de lei.
- Așa! - Vizirul îi zise - și-acum trei mii, șase fac,
Un capital cumsecade pentr-un om cât de sărac;
Na-ț-îi pe toți, pân' la unul, și du-te cu Dumnezeu,
Și nu fii prost, ține minte-nvațul ce ți l-am dat eu.
Luând el banii grămadă și cu mulțămiri plecând,
I se părea că visează, către casa lui mergând;
Tot îi pipăia cu mâna, cu ne-ncrederi se uita,
Se temea că îi va pierde, dacă se va deștepta.
Ajungând ca-n zbor acasă și ca din simțiri ieșit:
- Ce fac eu, nevastă, zise - dorm, or sunt învălmășit?
- Vai de mine! - ea îi zise - doar nu vei fi-nnebunit?
Vino-ți în simțiri, ce ai? Ce nevoi iar te-au găsit?
- Uită-te la mine bine, - către ea vesel a zis -
Am scăpat de sărăcie, de nu va fi cumva vis;

Că de multe ori în somnu-mi cu banii-n mâini m-am visat
Și când mă sculam la ziua rămâneam iar întristat;
De aceea tocmai mâine o să mă văz ce fel sînt.
Zicând aceasta îndată turnă banii pe pământ;
Nevasta cu bucurie repezindu-se îi ia,
Se-mbată de păreri bune, mai ca și dânsul și ea.
Nu-i prinde somn toată noaptea, tot ședea și-și număra
Și cu grijă să nu vie vreun dușman a-i fura.
A doua zi dimineață, apucând din căpătâi,
Merge la telal îndată, se-mbracă pe sine-ntâi;
Cumpără nevastii roche și zmochine la copii,
Zicându-i ea: - Dar lor haine? El îi zise: - Tu nu știi,
„Copilul numai ce mănâncă e halal, ce îmbracă e haram.“
„Lasă-mă în boii mei.“
„Așteaptă întâi să vedem alb în căpistere.“
„Copilului dă-i cu palma peste cur, să-i vie minte la cap.“
„Muma unde lovește, carnea crește.“
„Decât să plâng eu, mai bine să plângă ei.“
„Cui i-e milă nuiuaa să nu-și frângă, el mai pe urmă
copilul o să-și plângă.“

Atâta îți zic:

„Ajungă un ciomag la un car de oale.“

Dar

„Surdului degeaba îi cânti de jale.“

„Orbului degeaba îi spui că s-a făcut ziua.“

După ce pescarul nostru se-mbracă curat de rând,
Își mai ia chesea bună și-un ciubuc mare, zicând:
„Decât toată vara cioară, mai bine-ntr-o zi șoim.“
„Boierul e tot boier, măcar d-ar fi-ncins cu tei.“
„Apa curge, pietrele rămân.“
„Când va Dumnezeu cu omul, vine și dracu cu colaci.“

Zicând d-alde aste pleacă către mare,
Cu ciubucu-n mână, ca în preumblare,
Unde cu sultanul se tot întâlnește,
Ca-mbrăcat să-l vază, cum îi poruncise;
Și cum să-i vorbească când el făcea planul,
Tot într-acea vreme, iacă și sultanul.
El cade-naintea-i, se face jos broască,
Sultanul nu poate acum să-l cunoască.
Se uită la dânsul: - Ce vei? îl întreabă.
- Eu sunt, eu, pescarul, - răspunde în grabă -
„Lupul pe unde a mâncat măgarul, tot dă ocol câteodată.“
Eu sunt acela,
„Dă-mi Doamne, ce n-am gândit, să mă mir ce m-a găsit!“
„Caprii îi pică coada de râie, și ea tot sus o ține.“
Îi zise sultanul: - Vezi, așa se cade,
Ai văzut acuma ce bine îți șade?
Aș vrea să știu numai cum că tu de mine
Ai vro mulțămire că ți-am făcut bine.

PESCARUL

„Găina bea apă și se uită la Dumnezeu.“
„Sunt gata în foc și în apă să mă arunc.“
„Nu sunt vrednic să mulțămesc.“
„A vrut norocul cu mine.“

SULTANUL

Lasă aste vorbe, s-a isprăvit gluma;
Cer și eu o slujbă la tine acuma.
Tu știi, mi se pare, ostrovul cutare,
Care un puț are adânc foarte tare
Să te duci îndată acuma la dânsul,
Să te pui la gura-i și să strigi într-însul:
Care e norocul sultanul ce-l are?
Și ieșind la vorba-ți să faci-ntrebare,
Tu să zici: „Noroace, m-a trimis sultanul
Să-ți fac întrebare: de ce-i ești dușmanul?
Ce te-ai pus în pizmă și-ți tot dai avere?
Să roagă prin mine și milă îți cere
Să-ți contenești ura d-a-i da bogăție,
Că loc nu mai are uinde să o ție.“
Pescarul îndată în luntre se puse
Și drept la ostrovul acela se duse;
Găsind pe loc puțul și strigând într-însul,
Ieși o fantomă îndată la dânsul,
Cu schiptru în mână ca o-mpărăteasă,
În chipu-i frumsețe de cea mai aleasă;
Hainele, porfira-i cu totul galante
Și împodobită numai cu berlante,
De părea că este o rază sorească,
Astfel nu putea om la ea să privească.
Aceasta fantomă, zic, sau nălucire,
Făcu întrebare c-o dulce zimbire,
Zicând: Ce e vrerea? Pentru ce o cheamă?
Pescarul, sărmanul, tremurând de spaimă,
Îi zise: - Noroace, m-a trimis sultanul,
Se roagă prin mine să nu-i fii dușmanul;
Ce-i tot dai avere? Că el sărac nu e,
Nici loc nu mai are unde să o puie.
Fantoma îi zise: - Du-te de îi spune
Că el dator este a mi să supune,
Și să nu să-ncerce a-mi da supărare
Cu așa cuvinte de îngrețoșare,
Că mă pui în pizmă încă și mai tare
Și îi mai dau încă de trei ori cât are.
Auzind pescarul astfel de cuvinte,
Speriat peste fire și ieșit din minte.
Se-ntoarce, se pune în luntre și pleacă,
Vreo întrebare fără să-i mai facă.
Când plutea pe mare, îi veni-n gândire:
„Nu întrebai - zise - d-a mea norocire.“
Și cât mai în grabă înapoi se-ntoarce,
Merge la puț, strigă: - Noroace! Noroace!

Care e norocul lui Udrea pescarul,
Care pe sultanu-l făcu să-i dea darul?
Și îndată iese un negru c-arapul,
C-o tambură-n mână și sărind ca țapul.
El cum îl zărește, groază îl apucă,
Se-ntoarce în fugă, grăbind să se ducă;
Iar norocul negru zornăind tambura
Începu deodată la dânsul cu gura,
Strigându-i: - Fugi! du-te! să nu-ți văz obrazul,

Că nu mi să stinge nici acum necazul;
Ț-a slujit, sărace, ție mititelul,
Că mi se rupsesse la tambură telul,
Ș-îmi pierdui cu dânsa atuncea eu ceasul,
De-i îndreptai tonul și-ți ascultai glasul;
Dar de n-aveam treabă, cum nu am cu anii,
Tu de la vizirul tot nu pupai banii;
Dar îți coc eu turta, nu te las în pace,
Am de furcă încă cu tine, sărace!
Și fugind pescarul pe mare cu vasul,
I se părea încă că-i aude glasul.
„Săracul de mine, - zicându-și în șoapte -
Mult îmi este frică că-l visez la noapte!“
Când gândea aceste de spaimă, sărmanul,
Și era aproape s-ajungă limanul,
Iese totodată o furtună mare
Ș-îi împinge luntrea înapoi pe mare;
Valuri mari cât munții să ardă cu spume,
Se turbură cerul, nu mai vede lume
Luntrea lui ca paiul săltând peste valuri,
Când se trăgea-n mare, când se da de maluri;
Se legăna omu-n biata lui luntriță;
Cum legeni copilul într-o copăiță;
Sta când aci valul în ea să se toarne,
Când pe dincoaci altu-n mare s-o răstoarne.
El văzând că este-n primejdie mare
Și de mântuire nădejde nu are
Începu cu jale pieirea să-și plângă,
Să se tânguiască, mâinile să-și frângă;
Și când el de groază plângea, spuind multe,
Vine un val mare tocmai cât un munte,
Îi repede luntrea, o sparge de-o stâncă
Și el se afundă în marea adâncă;
Înghite la apă,-ncepe să se umfle,
Încât nu mai poate deloc să răsuflă;
Și când el cu lupte în apa cea rece
Se afla în chinuri ca să se înece,
Se deșteaptă-ndată din aceste vise
Și gândind la ele întru sine-și zise:
„Dracu-și bate joc de om la bătrânețe!“